

Arrest

nr. 184 311 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische Arabische moslim te zijn afkomstig uit Bagdad. U bent geboren op 10 juli 2002 en dus minderjarig. De laatste vier jaar woonde u in al Sarafiya samen met uw vader A.A.M., de ex 'wakil amin' (vice-burgemeester) van Bagdad, uw moeder en uw broers Y. en M.. U ging tot het eerste middelbaar naar school in Al Gharbiya, op 15 minuten te voet van waar u woonde. Op 16 mei 2015 werd u net buiten uw woonst, u was op weg naar de winkel, in een auto gelokt door zogezegde vrienden van uw vader. Ze brachten u naar de winkel waar u uw inkopen deed, waarna ze u terug in straat afzetten. Na dit voorval mocht u van uw familie niet meer naar school en het huis niet meer verlaten. Bleek immers naderhand dat deze mannen uw vader er op het moment dat u in de winkel was via de telefoon mee bedreigd hadden u te zullen ontvoeren indien hij niet akkoord

zou gaan met het afleveren van een vergunning voor een parking in de omgeving van Kasra en Atach. Op 17 mei 2015 heeft uw vader van dit incident aangifte gedaan.

Uw vader had reeds in april 2015 voor u een visum voor Nederland gekregen om samen uw broer N.J.A. (OV 6.911.809; CG 11/01551) en diens zontje A. te bezoeken die uit het raam was gevallen in Leuven. Uw broer had hier reeds op 11 november 2011 op basis van eigen motieven een asielaanvraag ingediend. Op 22 mei 2015 zijn jullie op de luchthaven van Amsterdam – Schiphol aangekomen. Uw ouders zijn op 29 mei 2015 vanuit Schiphol teruggereisd naar Irak. Uw vader heeft u hier achtergelaten uit vrees dat u in Bagdad ooit zou worden ontvoerd. U heeft hier asiel aangevraagd op 26 juni 2015.

Sinds ongeveer twee maanden zou uw vader met vervroegd pensioen zijn gegaan.

Ter staving van uw asioldossier legt u volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw paspoort en de paspoorten van uw ouders. Enkele dagen na het gehoor legde u een aantal gerechtelijke documenten neer naar aanleiding van ‘uw ontvoering’ en een artikel over uw neefje, A..

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U beweert dat u op 16 mei 2015 vlak in de buurt van uw woning door drie onbekende mannen in hun auto werd opgepikt en ze uw vader vervolgens bedreigd hebben u te zullen ontvoeren indien hij geen goedkeuring zou geven voor de uitbating van een parking (CGVS, pp. 8, 10 en 11; Vragenlijst dd. 28/01/2016 + vertaling aangifte bij bureau criminaliteitsbestrijding in al Rusafa). Vooreerst is het zeer merkwaardig dat u als zoon zijnde van de ‘wakil amin’ van Bagdad zonder enige aarzeling met onbekende mannen meerijdt (CGVS, pp. 10 en 11), dit terwijl u in uw directe omgeving personen kent die reeds zijn ontvoerd. Zo verwijst u naar de ontvoering van uw nichtje T., de dochter van uw broer J., waarvan u nota bene de reden van de ontvoering aan de functie van uw vader koppelt. Uw nichtje werd na het betalen van losgeld vrijgelaten (CGVS, p. 10). Verder haalt u het incident aan van een jongen op uw school. Hij was ook ontvoerd voor losgeld (CGVS, p. 11). Ernaar gepeild of u vaker een lift kreeg van vrienden van uw vader die u niet kende, geeft u aan dat dit de eerste maal was (CGVS, pp. 10 en 11). Uw toch wel nonchalante houding, namelijk met vreemden meerijden, doet de wenkbrauwen fronsen temeer, en zoals hierboven al aangekaart, u aangeeft dat u weet had van ‘ontvoeringen voor losgeld’. Daarenboven had uw vader u reeds vóór het incident instructies gegeven niet met vreemde mensen te praten (CGVS, p. 9). Verder blijkt uit de verklaringen van uw vader op het bureau van de criminaliteitsbestrijding (zie vertaling ‘opening proces-verbaal’) dat zijn kinderen reeds eerder bedreigd zijn waardoor een zoon al naar het buitenland is moeten vluchten. In het licht van bovenstaande is het weinig geloofwaardig dat u überhaupt in een auto met daarin drie onbekende mannen bent gestapt.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door de vaststelling dat uw broer M., die 16 jaar is, nog steeds in Irak verblijft en uw vader blijkbaar geen inspanningen heeft gedaan om hem ook naar België te brengen. Een dergelijk gegeven is toch wel opmerkelijk gezien u dan tegelijkertijd aangeeft dat hij, nadat u door de mannen was meegenomen, sindsdien het huis niet meer mocht verlaten en niet meer naar school mocht gaan (Verklaring DVZ punt 17; CGVS p. 13-14). Uw verklaring dat uw vader al vóór het incident enkel voor u een visum had aangevraagd doet hieraan geen afbreuk (CGVS p. 14).

Ook de vaststelling dat u totaal geen verder nieuws heeft over de stand van zaken in uw dossier bij de politie is weinig aannemelijk (CGVS p. 13). Ondanks uw jeugdige leeftijd kan er toch verwacht worden dat uw vader enige informatie hieromtrent aan u zou hebben doorgespeeld wetende dat u in de asielprocedure zit en dergelijke kennis essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten, temeer u in staat was na uw gehoor op het CGVS een aantal ‘gerechtelijke documenten’ neer te leggen.

Wat betreft de door u neergelegde ‘gerechtelijke documenten’ dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst betreft het hier handgeschreven stukken zonder ook maar enige officiële hoofding, wat toch wel gezien de aard van deze documenten de nodige verbazing wekt. Verder dient opgemerkt dat het hier stukken betreft opgemaakt door het bureau van de criminaliteitsbestrijding in al Rusafa waardoor het dan ook zeer bevreemdend is dat er een stempel is gebruikt van de familierechtbank gezien het hier helemaal geen zaak binnen het familierecht betreft, maar wel een aangifte omwille van poging tot ontvoering. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt daarenboven dat dergelijke documenten hetzij via corruptie op vraag kunnen nagemaakt worden of eenvoudig worden verkregen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het ondersteunen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen gezien bovenstaande observaties niet het geval blijkt te zijn. Meer nog, de ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt zelfs versterkt door de door u neergelegde aangifte met daarop een stempel van de familierechtbank.

In de marge dient er te worden opgemerkt dat uw vader reeds vóór het zogezegde incident op 16 mei 2015 een visum voor Nederland voor u had geregeld en hetwelk u in april 2015 ontving (zie informatie visum toegevoegd aan het administratief dossier). Dit wijst er op dat hij uw vertrek uit Irak grondig had voorbereid, en losstaat van een vrees voor vervolging. Uzelf dacht dat u louter omwille van uw studies naar België bent gebracht (Vragenlijst dd. 28/01/2016). U vernam pas in België dat uw vader vreesde dat u zou worden ontvoerd (CGVS, pp. 8 en 9; Vragenlijst dd. 28/01/2016). De vaststelling dat uw vader zelf gewoon terugkeert naar Irak om verder te gaan werken wijst erop dat ook hij nu niet bepaald een vrees in zin van de Conventie meent te moeten koesteren (Vragenlijst dd. 28/01/2016).

Volledigheidshalve dient er nog te worden opgemerkt dat uw vader actueel met vervroegd pensioen is gegaan, waardoor zijn functie sowieso bezwaarlijk nog impact kan hebben op jullie leven.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Tot slot hebben de overige door u neergelegde documenten, namelijk uw paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en de paspoorten van uw ouders betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Het door u neergelegde krantenartikel heeft geen betrekking op uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet

in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities

blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat in hoofde van uw broer N.J.A. (OV 6.911.809; CG 11/01551) het CGVS een beslissing genomen heeft tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in hoofde van uw schoonzus A.N.A. (OV 6.911.809; CG 11/01551/B) heeft het CGVS een beslissing genomen tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat elk dossier individueel wordt geanalyseerd en beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker leidt uit de bestreden beslissing af dat de weigering om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen nagenoeg volledig berust op de overweging dat zijn verhaal over zijn ontvoering ongeloofwaardig is. Deze overwegingen houden volgens hem geen rekening met het feit dat hij slechts 13 jaar oud was ten tijde van de feiten en van het gehoor. Hij wijst erop dat hij de zoon is van A.A.M., de voormalige "wakil amin" van Bagdad (de vice-burgemeester). Hij wijst er tevens op dat zowel de ontvoering van zijn nicht T. als zijn eigen ontvoering gelinkt zijn aan de functie van zijn vader. Zijn nicht en zijn tante werden door verweerder erkend als vluchteling. Hij stelt dat hem als dertienjarige niet kan worden verweten niet uitvoerig te zijn ingegaan op de risico's verbonden aan de voormalige functie van zijn vader daar hij dergelijke risico's niet kon inschatten. Verzoeker meent dat verweerder naliet te onderzoeken welke risico's de voormalige functie van zijn vader inhoudt voor verzoeker.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een reeks artikels en stukken die aan zijn verzoekschrift werden toegevoegd en waaruit volgens hem de functie van zijn vader blijkt. Daarna verwijst verzoeker naar het arrest *J.K. and others v. Sweden* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 23 augustus 2016, alsook naar een aantal rapporten. Hij stelt dat zijn vader nog steeds een invloedrijke man is met financiële middelen, die zich begeeft in de hogere politieke kringen van Irak, waar corruptie *legio* is. Zijn broer J. verduidelijkte dat zijn vader zeggenschap had over openbare aanbestedingen van enorme financiële waarde. Hierdoor is zijn vader niet enkel een potentieel doelwit van aanvallen door terreurorganisaties, maar tevens door criminele organisaties die uit zijn op losgeld en door sjjiitische milities en politieke tegenstanders. Hieruit blijkt volgens verzoeker tevens een reëel risico op gerichte aanvallen ten aanzien van de familieleden van zijn vader, zoals in de voormelde zaak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker verwijst ook naar rapporten in verband met de ontvoering van kinderen in bepaalde regio's van Irak, waaronder Bagdad. *In casu* blijkt dit risico niet louter hypothetisch te zijn, aldus verzoeker. Hij wijst op de ontvoering van zijn nicht T. enkele jaren geleden en waardoor zij samen met haar broer en haar moeder in België de vluchtelingenstatus verkreeg; haar vader, verzoekers broer J., geniet in België subsidiaire bescherming. In mei 2015 (sic) werd verzoeker zelf het slachtoffer van een kortstondige ontvoering met het oogmerk zijn vader te chanteren.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker zijn er maandelijks honderden burgers in Irak het slachtoffer van aanslagen en gewelddaden. Hij verwijst naar een aantal rapporten. Hij meent dat de overweging dat de recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016 geen negatieve impact heeft gehad op het dagelijks leven in Bagdad op zichzelf genomen moeilijk aannemelijk is. Betreffende het schoolbezoek wijst hij erop dat uit de COI Focus blijkt dat het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt in Bagdad dan in andere provincies. Betreffende het feit dat tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open waren, voert verzoeker aan dat verweerder naliet om in deze context te verwijzen naar de aanslag in Karada, een centrale wijk in Bagdad, waar op 3 juli 2016 na het breken van de vasten tijdens de ramadan minstens 292 doden vielen. Volgens hem dient te worden aangenomen dat het blind geweld in Bagdad wel degelijk dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van zijn tante en haar kinderen (stuk 3), het gehoorverslag van zijn tante (stuk 4) en een reeks documenten betreffende zijn vader (stukken 5-11).

Bij ter post aangetekende brief van 24 november 2016 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een bundel foto's, twee beslissingen van het stedelijk bestuur van Bagdad met vertaling, een administratieve beschikking betreffende zijn vader met vertaling en een arrest van de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Per drager brengt verweerder op 2 februari 2017 samen met een aanvullende nota het volgende document bij: "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij kort werd ontvoerd teneinde zijn vader te chanteren. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn nonchalante en onvoorzichtige gedrag niet kan worden gerijmd met de door hem geschetste omstandigheden of het beweerde risico op ontvoering, (ii) zijn broer M. nog steeds in Bagdad verblijft, (iii) hij geen weet heeft van de stand van zaken van zijn dossier bij de politie, (iv) de bijgebrachte gerechtelijke documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) onregelmatigheden bevatten, (v) zijn vertrek door zijn vader werd voorbereid en hij pas na aankomst in België zou zijn geïnformeerd over de werkelijke reden van dit vertrek, (vi) zijn vader zelf terugkeerde naar Irak, (vii) zijn vader inmiddels met vervroegd pensioen ging waardoor actueel zijn positie geen impact meer heeft op het leven van zijn gezin, en (viii) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat de functie van viceburgemeester en waarnemend burgemeester van verzoekers vader niet betwist wordt. Evenmin zijn er twijfels over het feit dat verzoekers vader bekritiseerd werd, uit zijn functie ontheven werd en zelfs aangeklaagd en vrijgesproken werd naar aanleiding van een reeks overstromingen in Bagdad zoals overigens blijkt uit de bijgevoegde stukken (verzoekschrift, stukken 5-11 en rechtsplegingsdossier, stuk 5). Met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zullen deze feiten die verzoekers vader op een bepaald ogenblik in een negatief daglicht plaatsten, zijn persoon in de ruimere publieke belangstelling hebben gebracht.

Indien er twijfels zouden kunnen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van het door verzoeker aangevoerde asielaanbod, namelijk de kortstondige ontvoering door enkele mannen die verzoekers vader trachtten te chanteren kan ook worden vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) nog maar dertien jaar oud was. Zo wordt er in de bestreden beslissing enerzijds terecht opgemerkt dat verzoekers gedrag om spontaan bij vreemde mannen de auto in te stappen in het kader van de door verzoeker omschreven context en omstandigheden, als nonchalant en onvoorzichtig voorkomt. Deze vaststelling klemt des te meer nu er in de directe omgeving van verzoeker al een ontvoering, gelieerd aan de functie van zijn vader, had plaatsgehad. Anderzijds is het niet onmogelijk dat verzoekers erg jonge leeftijd hem aanzette tot onbezonnen gedrag waaronder het in de auto stappen bij hem onbekende 'vrienden' van zijn vader. Verzoekers verklaring dat zijn broer niet mee gevlucht is naar België omdat hun vader al gezorgd had voor een visum voor verzoeker (en niet voor zijn broer) nog voor het incident plaatsvond is bovendien plausibel temeer nu verzoekers broer blijkens de verklaringen niet langer school loopt doch thuis privélessen krijgt.

Vervolgens kan worden vastgesteld dat verzoekers nichtje T. samen met haar moeder (verzoekers schoonzus) en broer in België als vluchteling werd erkend (verzoekschrift, stuk 3). De beslissingen die

tot deze erkenningen hebben geleid werden niet gemotiveerd. Echter blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde gehoorverslag van verzoekers schoonzus A.N.A. (verzoekschrift, stuk 4) dat de ontvoering van T. omwille van de functie van verzoekers vader het enige asielmotief is dat door verzoekers schoonzus wordt aangevoerd. Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers nicht T. samen met haar moeder en broer uitsluitend berust op de ontvoering van T.. Hoewel verweerder er inderdaad terecht op wijst dat ieder dossier individueel dient te worden beoordeeld, kan *in casu* evenwel niet worden ingezien waarom de ontvoering van een kleindochter van verzoekers vader geen impact zou kunnen hebben op de beoordeling van het risico op ontvoering in hoofde van diens eigen zoon, zijnde verzoeker. Indien de commissaris-generaal meent - zoals kan worden afgeleid uit de voormelde erkenningen samen met het gehoorverslag van verzoekers schoonzus - in hoofde verzoekers nichtje T. een gegronde vrees voor vervolging te moeten vaststellen die gebaseerd is op de politieke functie van verzoekers vader, kan *in casu* niet worden ingezien waarom dit risico niet zou bestaan in hoofde van verzoeker. De commissaris-generaal beperkt er zich echter toe in zijn nota met opmerkingen te wijzen op de nood aan individuele beoordeling van iedere asielaanvraag. Ook in de bijgebrachte aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) brengt de verwerende partij hieromtrent geen enkel bijkomend element aan. Het loutere feit dat verzoekers vader actueel niet langer de functie uitoefent van vice-burgemeester van Bagdad, doet op zich overigens geen afbreuk aan de banden die verzoekers vader heeft met verschillende hooggeplaatste personen binnen het politieke stelsel van Irak, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers vader momenteel nog steeds in de negatieve aandacht staat van bepaalde belangengroepen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet zodat het bijgevolg gepast voorkomt verzoeker het voordeel van de twijfel te geven .

Verzoekers profiel gerelateerd aan de Iraakse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER